

Arrest

nr. 96 410 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Soennitisch Arabier, afkomstig uit Hay Al Jamila (Bagdad, Irak). U bezit de Iraakse nationaliteit en woonde tot aan uw vertrek uit Irak in voornoemde wijk. Net als uw broers had u een winkel te Aghed Al Nassara, alwaar u ondermeer elektriciteitsonderdelen aan de man bracht en op aanvraag/in onderaanneming ook elektriciteitskasten/switchboards ontwierp. Op 2 januari 2011 werd u benaderd door A.(...) A.(...), een persoon die regelmatig op de markt kwam en in onderaanneming voor de Amerikanen werkte. Deze vroeg u 15 elektriciteitskasten te bouwen voor een project in Diyala (Irak), hetgeen u uiteindelijk samen met uw broer, F.(...), aannam. Op 28 februari

2011 vond uw broer F.(...) – die eveneens een winkel had te Aghed Al Nassara – echter een dreigbrief in zijn winkel, waarin stond dat jullie verraders waren omdat jullie voor de Amerikanen werkten. U nam dit dreigement evenwel niet serieus daar u dacht dat andere handelaars op de markt misschien jaloers waren. Op 12 maart 2011 ontplofte echter een bom aan de garage van jullie huis te Hay Al Jamila, met name op het moment dat uw broer F.(...) zijn wagen startte. U bevond zich op dat moment in de keuken en zag – toen u buiten kwam – dat F.(...) ernstig gewond raakte, net als twee arbeiders die zich in jullie straat bevonden. Daarop brachten jullie F.(...) nog naar het ziekenhuis van Al Kindi, waar hij niet veel later evenwel aan zijn verwondingen bezweek. Na de dood van uw broer had u dermate schrik dat u uw winkel verhuurde aan een andere handelaar. Niettemin kwam u nog af en toe op de markt van Aghed Al Nassara. Omdat uw broer F.(...) u in augustus 2011 aanspoorde om Irak te verlaten, en gezien de algemene veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds niet stabiel was, besliste u op 14 september 2011 uw land te verlaten. Via Turkije reisde u vervolgens naar België, alwaar u uiteindelijk op 25 september 2011 aankwam. Daags nadien, op 26 september 2011, vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw identiteit legde u uw Iraakse identiteitskaart neer, uitgereikt op 10 september 2008; uw Iraaks nationaliteitsbewijs, afgegeven op 24 februari 2000; uw Iraaks rijbewijs, uitgereikt op 26 juli 2011, alsook uw woonstbewijs en uw rantsoenkaart. Daarnaast legde u ook uw huwelijksakte neer; kopies van de identiteitskaarten van uw gezin; de overlijdensakte van uw moeder en een kopie van de overlijdensakte van uw vader. Ter staving van uw asielrelaas legde u tot slot een kopie van de overlijdensakte van uw broer, F.(...), neer, alsook twee foto's van de schade die bovenvermelde aanslag aan jullie huis zou aangericht hebben.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vermeld te worden dat u niet aannemelijk wist te maken dat uw broer F.(...) op 28 februari 2011 bedreigd werd (Gehoorverslag CGVS, 29 februari 2011, p. 14). Zo slaagde u er vooreerst niet in de dreigbrief neer te leggen die hij die dag zou ontvangen hebben, en wist u hiervoor geen afdoende verklaring te formuleren (Gehoorverslag CGVS, 29 februari 2011, pp. 16-17). Voorts wist u niet goed wat er juist in de brief stond of van wie de brief afkomstig was daar u de brief in kwestie niet goed gelezen had (Gehoorverslag CGVS, 29 februari 2011, p. 16). Uw bewering dat de brief van Al Qaeda kwam, lijkt bovendien louter gebaseerd te zijn op het vermoeden van uw broer F.(...) en de geruchten die u nadien op de markt opving (Gehoorverslag CGVS, 29 februari 2011, p. 16). Mochten voorgaande bedenkingen om een welbepaalde reden toch onterecht zijn, dan dient alsnog opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u persoonlijk door de dreigbrief gevisieerd werd. Zo verklaarde u eerst dat u de brief niet goed had gelezen en dus niet wist of er in stond dat hij van Al Qaeda was (Gehoorverslag CGVS, 29 februari 2011, p. 16), om vervolgens – toen u gevraagd werd of u in de brief werd gevisieerd – te stellen dat u de brief gelezen had en er in stond dat jullie verraders waren omdat jullie voor de Amerikanen werkten (Gehoorverslag CGVS, 29 februari 2011, p. 16).

Evenmin wist u aannemelijk te maken dat uw broer F.(...) ten gevolge van een gerichte aanslag op jullie huis om het leven kwam. Zo legde u vooreerst tegenstrijdige verklaringen af aangaande exacte aard van de aanslag die op 12 maart 2011 zou plaats gevonden hebben. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers dat er een raket op het huis viel en uw broer overleed toen de garage/het huis instortte (Vragenlijst CGVS, 10 oktober 2011, p. 3), terwijl u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal stelde dat het ging om een bom die aan de garage was geplaatst (Gehoorverslag CGVS, 29 februari 2011, p. 14; 17-18). Uw bewering dat u toen binnen was en u dus niet exact weet was er gebeurd is (Gehoorverslag CGVS, 29 februari 2011, p. 18), is op zich geen afdoende verklaring, daar van een asielzoeker die op dergelijke manier zijn broer verloor toch mag verwacht worden dat hij zich nadien van de exacte omstandigheden van de aanslag heeft vergewist. Verder dient ook aangehaald worden dat u de aanslag in kwestie niet aan de hand van bewijskrachtige objectieve elementen wist te staven. Zo wenste u het naar aanleiding van de aanslag opgemaakte politieverlag niet neer te leggen (cfr. infra), hebben de door u neergelegde foto's geen enkele bewijskracht daar ze van eender welk huis genomen konden worden, betreft de overlijdensakte van uw broer louter een kopie (Gehoorverslag CGVS, 29 februari 2011, p. 10), en blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat dergelijke documenten in Irak gemakkelijk op de illegale markt te verkrijgen zijn. Bijgevolg bestaat dan ook de mogelijkheid dat de door u neergelegde overlijdensakte door eender wie, op basis van uw verklaringen, opgesteld werd. Daarnaast dient ook opgemerkt te worden dat – indien de ontvangst van een dreigbrief en de aanslag op uw broer al aannemelijk zou zijn – u evenmin aannemelijk wist te maken dat er weldegelijk een verband was

tussen de driebrief enerzijds, en de aanslag anderzijds (Gehoorverslag CGVS, 29 februari 2011, pp. 19-20).

Tot slot dient nog vermeld te worden dat – zelfs indien u al het bovenstaande aannemelijk had gemaakt – uit niets blijkt dat er in Irak op heden een gegronde en actuele vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon bestaat. Zo wist u zoals reeds aangegeven het Commissariaat-generaal niet te overtuigen dat de dreigbrief in kwestie aan u gericht was (cfr. supra), en getuigen ook uw activiteiten na de aanslag op F.(...) niet van een actuele vrees voor vervolging. Enerzijds verklaarde u immers schrik te hebben gekregen en uw winkel vanaf maart 2011 aan een andere winkelier te hebben verhuurd (Gehoorverslag CGVS, 29 februari 2011, pp. 12; 14; 19-20), terwijl u anderzijds stelde dat u soms wel nog naar de markt ging om er ondermeer de huur te ontvangen (Gehoorverslag CGVS, 29 februari 2011, p. 19) – hetgeen toch opmerkelijk is indien men daadwerkelijk vreest vermoord te worden. Daarnaast merkte u ook op dat er zich na de moord op uw broer in maart 2011 geen incidenten meer voordeden en dat u pas in augustus 2011 beslist had Irak te verlaten, daar uw familie de maanden voordien in rouw was en uw broer F.(...) u pas toen duidelijk maakte dat het misschien beter was dat ook u het land zou verlaten (Gehoorverslag CGVS, 29 februari 2011, pp. 17; 19-20) – hetgeen evenmin aannemelijk is indien men vreest net als zijn broer vermoord te worden.

Bovenop al het voorgaande wil het Commissariaat-generaal volledigheidshalve nog wijzen op het feit dat ook uw ongeïnteresseerde houding tijdens het gehoor (Gehoorverslag CGVS, 29 februari 2011, p. 14), en uw desinteresse om alsnog bijkomende documenten ter staving van uw asielrelaas neer te leggen (Gehoorverslag CGVS, 29 februari 2011, pp. 21-22), niet verenigbaar zijn met het gedrag van een persoon die in zijn land van herkomst een gegronde vrees vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft. Daarenboven ondermijnt ook uw opmerking dat u van uw broer F.(...) vernam dat u op basis van uw afkomst uit Bagdad wel een verblijfsstatuut in België kon bekomen (i.e. een expliciete verwijzing naar het subsidiaire beschermingsstatuut; Gehoorverslag CGVS, 29 februari 2011, pp. 21; 23), de waarachtigheid van de door u aangehaalde feiten en bevestigt ze, samen met uw vele verwijzingen naar de algemene veiligheidssituatie in Bagdad (Gehoorverslag CGVS, 29 februari 2011, pp. 6-7; 19; 22), bovenstaande vaststelling, met name dat er in Irak in hoofde van uw persoon geen gegronde en actuele vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin lijkt te bestaan.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad (Hay Al Jamila) in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Gelet op hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie is het Commissariaat-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, en kan u dus evenmin het subsidiaire beschermingstatuut worden toegekend.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten, alsook uw rijbewijs, rantsoenkaart en woonstbewijs veranderen op zich niets aan bovenstaande vaststellingen, daar ze louter uw identiteit en nationaliteit bevestigen, welke in deze beslissing niet betwist worden. De documenten die u ter staving van uw asielrelaas neerlegde, alsook hun geringe bewijskracht, werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 51/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van mening is dat verzoeker het bestaan van de dreigbrief die werd gevonden in de winkel van zijn broer niet geloofwaardig is, stelt verzoeker dat hij deze brief wel degelijk gelezen heeft omdat hij weet dat de brief handgeschreven is, niet ondertekend en gericht aan hem en zijn broer omdat ze het project voor de Amerikanen aanvaard hadden. Bovendien heeft verzoeker uitgelegd dat hij, nadat hij zijn handelszaak had verhuurd, op weg naar de markt heeft gehoord dat Al Qaeda hem wilde doden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft zelf ook toe dat Amerikanen het hoofddoelwit zijn van terroristische aanslagen. Dat dit geruchten zijn maakt de verklaringen van verzoeker niet ongeloofwaardig, aangezien zij ook gebaseerd zijn op werkelijke ervaringen. De commissaris-generaal toont niet aan dat leden van Al Qaeda Irakezen die werken voor de Amerikanen niet opjagen. De commissaris-generaal houdt er tevens geen rekening mee dat verzoeker het werk samen met zijn broer een overeenkomst had afgesloten om te werken voor de Amerikanen, waardoor het niet bijzonder is dat ook verzoeker het doelwit was van de dreiging. De vermeende tegenstrijdigheid dat verzoeker enerzijds beweert dat hij de brief gelezen heeft en de inhoud ervan kent en anderzijds dat hij deze niet gelezen heeft en niet weet of deze door Al Qaeda werd verstuurd, kan enkel te wijten zijn aan een vertaalfout, aangezien verzoeker duidelijk heeft uitgelegd dat hij samen met zijn broer bedreigd werd en verrader werd genoemd in de brief omdat zij een werkproject met een Amerikaan aanvaard hadden. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat verzoeker niet kan bewijzen dat zijn broer overleed toen de bom ontplofte, wijst verzoeker erop dat op het afschrift van de overlijdensakte van zijn broer duidelijk vermeld wordt dat hij overleed aan de gevolgen van veel breuken en een ernstige bloeding. Bovendien is het onjuist dat verzoeker de documenten van de politie niet wenst neer te leggen. Het was echter onmogelijk voor hem om dit binnen de wettelijke termijn van vijf dagen te doen. Vrij verkeer was destijds verboden voor Irakezen, de situatie is nog steeds niet stabiel en er werden avondklokken ingesteld naar aanleiding van de vele aanslagen. Het was onmogelijk een dergelijk document binnen een zo korte termijn neer te leggen en verzoeker, die geen raad kreeg van een advocaat en onvoldoende informatie had over de asielprocedure in België, dacht dat zijn procedure afgesloten werd met de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De neergelegde foto's tonen overigens

duidelijk de schade aan en het is gemakkelijk voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om te beweren dat deze documenten geen bewijswaarde hebben zonder ze op een correcte manier te onderzoeken. Verzoeker kan de mening van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat officiële documenten, zoals afschriften van overlijdensakten, makkelijk bekomen kunnen worden niet delen en merkt op dat er geen authenticiteitsonderzoek werd uitgevoerd. De Raad heeft al geoordeeld dat het vaststellen van corruptie in het verleden niet voldoende is om alle documenten uit een land uit te sluiten omdat het zou kunnen gaan om valsheden. De tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij stelde dat een raket op het huis terecht kwam, en voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij stelde dat er een bom in de garage stond, is te verklaren doordat verzoeker eigenlijk probeerde uit te leggen hoe die dag verlopen was. Verzoeker stond in de keuken en toen zijn broer zijn wagen startte, hoorde verzoeker een ontploffing in de garage. Verzoeker is geen specialist in springstoffen en weet dan ook niet of het een bom of een raket of nog iets anders was. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concentreert zich op details en vergeet het gevoel van verzoeker. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twijfelt ook aan de vrees van verzoeker omdat hij zich na de ontploffing toch nog naar de markt begaf. In werkelijkheid ging verzoeker nog slechts eenmaal naar de markt om de huur te vragen aan de huurder van zijn handelszaak. Hij deed dit niet in zijn eigen handelszaak, maar in de zaak van één van zijn broers en ging overdag, nadat zijn broer bevestigd had dat hij veilig was. Deze huur was belangrijk voor hem en zijn familie. Verzoeker ging aldus noodgedwongen en niet voor zijn plezier naar de markt. Dat verzoeker geen incidenten meer beleefde na het overlijden van zijn broer, hoewel hij een paar maanden gewacht heeft om Irak te verlaten, komt doordat hij zijn handelszaak en zijn woning heeft verlaten en bij zijn broer, zus of familieleden van zijn echtgenote verbleef. Verzoeker had enkele maanden nodig omdat een dergelijke reis voorbereiden tijd in beslag neemt en niet omdat hij zijn beslissing laat nam. Zijn broer moest eerst iemand vinden die hem kon helpen het land te verlaten en hij moest 13000 dollar vinden. Nadat hij dit geld verzameld had, deelde de smokkelaar hem mee dat hij nog maanden moest wachten. Verzoeker deelt ook mee dat zijn broers nu ook Irak hebben verlaten wegens de onveiligheid. Verzoeker begrijpt overigens niet hoe zijn houding tijdens het gehoor onverschillig zou kunnen geweest zijn en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft hierover geen uitleg in zijn beslissing. Ook de vermeende onverschilligheid om documenten neer te leggen valt niet te begrijpen. Verzoeker heeft immers veel documenten neergelegd en dit zonder de raad van een advocaat.

Wat betreft de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen in december 2011 veel aanslagen gepleegd zijn in Bagdad. Deze aanslagen zouden echter niet tegen burgers gericht zijn. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen baseert zich hiervoor enkel op een verslag van 5 januari 2012 omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad. Het bestuurlijk verslag bevat echter een aantal documenten en is vrij verward. De commissaris-generaal legt geen inventaris neer van deze documenten, maar verwijst in zijn beslissing meermaals naar zijn documenten zonder te zeggen op welk document precies hij zijn argumenten baseert. Dit gebrek aan motivering werd reeds in een ander arrest van de Raad bestraft. Bovendien zijn na 5 januari 2012 nieuwe elementen aan bod gekomen en kan niet vastgesteld worden dat de situatie in Irak rustig en stabiel is. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst in zijn beslissing niet naar de topconferentie van de Arabische Liga van maart 2012 die de spanningen verscherpte en recent werden er veel aanslagen en aanvallen gepleegd. Ook het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken en Amnesty International bevestigen de onveiligheid in Irak en deze laatste bevestigt ook dat er aanslagen zijn geweest tegen burgers en zelfs kinderen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de vreemdelingen heeft de persoonlijke situatie van verzoeker tevens verkeerd ingeschat en de situatie van Sjiïeten in Irak niet onderzocht. Verzoeker is namelijk een sjiïtisch Arabier en niet soennitisch zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert. Sjiïeten worden echter zwaar vervolgd in Irak en dit werd in de bestreden beslissing niet in acht genomen.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een artikel van Amnesty International over aanslagen op burgers, acht recente krantenartikelen over aanslagen in Irak en het reisadvies van de website van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een

voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan diens asielrelaas. Verzoeker slaagt er in de eerste plaats niet in aannemelijk te maken dat hij en zijn broer F. een dreigbrief ontvingen van Al Qaeda nadat zij begonnen te werken voor de Amerikanen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet goed wist wat er juist in de brief stond of van wie de brief afkomstig was omdat hij deze brief niet grondig gelezen heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Zijn bewering dat de brief afkomstig is van Al Qaeda is bovendien slechts gestoeld op vermoedens van zijn broer en beweringen van andere winkeliers op de markt (stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Verzoeker heeft tevens geen idee waar de brief nu is en stelt dat hij deze niet heeft kunnen zoeken omdat hij meteen zijn land ontvlucht is en geen tijd had om documenten te verzamelen (stuk 5, gehoorverslag, p. 17). Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat er zes maanden tussen de aanslag op zijn broer en zijn vlucht zitten (stuk 5, gehoorverslag, p. 17). Verzoekers verklaringen voor zijn gebrekkige kennis van voormelde dreigbrief en het ontbreken van deze brief zijn onafdoende en doen afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Waar verzoeker thans aanvoert dat hij deze brief wel degelijk gelezen heeft omdat hij weet dat de brief handgeschreven is, niet ondertekend en gericht aan hem en zijn broer omdat ze het project voor de Amerikanen aanvaard hadden, kan geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen.

De vaststelling dat verzoeker nog zes maanden zonder problemen in Irak verbleef, ondermijnt overigens zijn beweerde vrees voor Al Qaeda. Verzoeker verklaart immers zelf dat er zich geen incidenten meer hebben voorgedaan na de aanslag op zijn broer (stuk 5, gehoorverslag, p. 19). In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dat hij gedurende die periode ondergedoken leefde, dat hij zich slechts eenmaal naar de markt begaf om zijn huur op te halen en dat deze maanden nodig waren om zijn reis voor te bereiden en geld te verzamelen. Nadat hij het geld gevonden had zou de smokkelaar hem hebben meegedeeld dat hij nog maanden moest wachten, waardoor het feit dat hij pas later vertrokken is niet kwam omdat hij zijn beslissing om het land te verlaten laat nam. Dit komt de Raad over als gekunstelde *post factum* verklaringen die na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker echter dat hij af en toe naar de markt ging en geeft hij het ophalen van huur slechts als voorbeeld van één van de redenen waarom hij nog naar de markt ging (stuk 5, gehoorverslag, p. 19). Bovendien verklaarde verzoeker zelf dat hij het geld waarmee hij zijn vlucht betaald heeft gespaard had (stuk 5, gehoorverslag, p. 13) en dat hij pas in augustus 2011, zijnde vijf maanden na de aanslag op zijn broer, de beslissing nam om het land te verlaten (stuk 5, gehoorverslag, p. 17). Een maand later vertrok verzoeker op 14 september 2011 vanuit Bagdad (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Verzoeker verschoont noch weerlegt zijn verklaringen. Verzoeker toont overigens niet aan dat zijn broers Irak nu ook hebben verlaten.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt bovendien ondermijnd doordat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over een essentieel element van zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn broer overleed toen het huis instortte ten gevolge van een raketinslag (stuk 11, vragenlijst, p. 3). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker echter dat er een bom in of aan de garage geplaatst werd (stuk 5, gehoorverslag, p. 14, 18). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij geen specialist is in springstoffen en dat deze tegenstrijdigheid slechts een detail betreft, stelt de Raad dat wel degelijk van verzoeker kan verwacht worden dat hij hierover eenduidige verklaringen aflegt. Dit element raakt immers de kern van verzoekers asielrelaas, waardoor van hem kan worden verwacht dat hij hierover correcte en duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd. Het is niet aannemelijk dat verzoeker, die expliciet beweert zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van een bomaanslag op zijn huis die gericht zou zijn op hem en zijn broer geen coherente informatie weet te verstrekken over deze aanslag. Aangezien de angst van verzoeker om net als zijn broer ook door Al Qaeda vermoord te worden de kern uitmaakt van verzoekers vluchtelingenrechtelijke vrees mag er van uitgegaan worden dat verzoeker hierover een consequent verhaal kan vertellen. Deze tegenstrijdigheid heeft dan ook geenszins betrekking op detailpunten maar op een van de kernaspecten van het asielrelaas.

2.5. Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoeker stelt dat hij sjiit is en dat sjiiten zwaar vervolgd worden in Irak, merkt de Raad op dat verzoeker nergens melding gemaakt heeft dat hij persoonlijke problemen zou hebben gekend louter omwille van het feit dat hij sjiit is. Bijgevolg toont verzoeker desbetreffend dan ook geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet aan.

2.7. Wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal vooreerst niet betwist dat er nog steeds sprake is van veiligheidsincidenten in verzoekers regio van herkomst. Op grond van een analyse van de actuele veiligheidssituatie (Subject Related Briefing (SRB), "*Irak, de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Bagdad*" van 5 januari 2012 toegevoegd aan het administratief dossier), en van de updates van deze informatie van 26 januari 2012, van 9 februari 2012 en van 19 maart 2012 die werden gevoegd bij de nota, blijkt echter dat er actueel in Bagdad geen situatie van 'open combat' heerst en de aanwezige incidenten eerder gericht van aard zijn tegen bepaalde groepen of hooggeplaatste individuen, dat de veiligheidssituatie er sedert enkele jaren verbeterd is, het geweld er niet aanhoudend is en de impact op het leven van de gewone Iraakse burger eerder beperkt is. De Raad is dan ook van oordeel dat er actueel in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De talrijke door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde persartikelen, het artikel van Amnesty International met betrekking tot verscheidene zware aanslagen in Bagdad en elders in Irak en het reisadvies van "het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken" doen geen afbreuk aan de informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen. Bij de appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie werd duidelijk rekening gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. De door verzoeker aangebrachte informatie ondersteunt de actuele vaststelling dat het geweld in Bagdad in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Daaruit blijkt echter geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Ook het door verzoeker neergelegde reisadvies toont niet aan dat de situatie in Irak en meer specifiek Bagdad van aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker gaat er aan voorbij dat het reisadvies, waarin bovendien slechts op zeer algemene wijze en in enkele zinnen wordt ingegaan op de situatie in verzoekers regio en stad, tot doel heeft om advies te verstrekken aan reislustige personen, daartoe een analyse maakt van de veiligheidssituatie en -risico's voor reizigers en hierbij expliciet rekening houdt met het feit dat buitenlanders in Irak specifiek doelwit uitmaken van bepaalde acties. Als dusdanig maakt het geen analyse van en heeft het geen betrekking op de veiligheidssituatie en -risico's voor Iraakse burgers. De inhoud van het neergelegde reisadvies weegt niet op tegen de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier van 5 januari 2012. Uit deze informatie, die voldoende nauwkeurig en specifiek is en waarin uitgebreid en gedetailleerd wordt ingegaan op zowel de situatie in verzoekers regio van herkomst als deze in zijn stad, blijkt dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen, ...) in acht genomen, de situatie aldaar niet van aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de update van 19 maart 2012 van deze informatie, gevoegd bij de nota, blijkt dat de situatie in verzoekers regio en stad van herkomst sedertdien niet dermate is gewijzigd opdat zij actueel zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in voornoemd artikel.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de situatie van sjiiten in Irak niet onderzocht werd, dat sinds het vertrek van de Amerikanen de "anti-sjiiten"-aanslagen gestegen zijn en dat er in maart nieuwe aanslagen tegen sjiiten hebben plaatsgevonden, wordt opgemerkt dat uit de voormelde SRB, uit de door de verwerende partij bij de nota gevoegde updates en de door de verzoeker aangebrachte

artikelen blijkt dat dit doelgericht geweld gericht is op sjjiitische pelgrims en specifieke sjjiitische wijken. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker een pelgrim is, noch in een specifieke en geviseerde sjjiitische wijk woont. Verzoeker toont dit ook niet aan.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF